

Истанболънъ тюркчеси,
Елбасанънъ арнаутчеси,
Тиквешънъ булгърджеси,
Янйанънъ румджеси.

За старинността на тая турска поговорка знаемъ и отъ нѣмския ученъ пжтешественикъ, Гризebaхъ, който я чулъ въ 1839 г. (Grisebach, Reise durch Rumelien und nach Brussa im Jahre 1839, II, 66).

Покраината Мориово (чува се и Мариово) държи на югъ отъ Тиквешъ, простира се по двата брѣга на р. Църна и достига до планина Кожухъ. Преданието, какво Мориово дължело името си на Мара, която и като султанка запазила бащината си християнска вѣра, е отъ късенъ книжовенъ произходъ. Името „Мерихово“ (Мерѣховѣ) е известно още отъ старобългарско време; то се поменава въ първата грамота, дадена отъ императоръ Василия Българоубиецъ въ 1019 г. на охридския български архиепископъ Йоана.

1. — Кавадарци. Църква Св. Димитъръ, градена или възобновена въ 1838 г. Подарени икони съ подписи отъ 1839, 1840, 1841 г. Въ 1878 г. църквата била отново заграфисана отъ крушевски майстори, сжщитѣ ония, които работѣли въ 1879 г. въ църквата на Будуръ-чифликъ, за което вж. по-долу.

Въ притвора на църквата има надгробна мряморна плоча съ надписъ: Овдѣа лежи свещеникъ Ангелевъ Поповичъ ѿ Кавадарци роденъ на: 1838 лето жененъ ѿ со призвѣтера Маріа Нікова на 1858 лето рѣкоположенъ свещеникъ на заточеніе преставіа на . . .

2. — Неготино. Монастиръ Св. Георги. Надписъ на южния прозорецъ на църквата: Стѣ; великомѣченикъ; Геѡргіа; со ѿждѣвѣнїето; на нѣродѣ; ѿзъ грѣдѣ; Неготїно; зѣ вечнїи споменъ: ѿ зема; ѿ; м во; 1860: є; сограден; во 1866: го.Тодоръ Тоше Коце.

Главни приложници на иконитѣ били щипяни. Главни зографи на църквата били крушевчани, ония които работѣли и въ Будуръ-чифликъ. Между ликоветѣ на светцитѣ, на южната стена: Стефанъ Дечански, Кирилъ и Методий (имената имъ заличени), Гаврилъ Лѣсновски, Прохоръ Пчински, Иванъ Рилски, Петъръ Атонски.